

Mouzovský urnál

XI. ročník

1997

číslo 2

VÝPRAVA KE KONÍM

Reportáž z výpravy do hřebčína v Kladrubech

Co najdete uvnitř

	Informační servis 2
	informace o tom, co bylo, je a bude
	Jarní úvaha o užitečnosti sýkorek 3
	Marianův oblíbený rozhovor Spejbla a Hurvínka
	Výprava ke koním 4
	výprava do hřebčina v Kladruzech
	Lesní srážka 7
	kdo má v lese přednost, člověk nebo divá zvěř?
	Zápisky cestovatele (1) 8
	exkluzivní Marianova reportáž z cesty kamionem s Kosou do Anglie - odjezd z Čech
	Slavné výroky 12
	nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu

Nouzovský Žurnál, ročník XI, číslo 2
Vyšlo 4. dubna 1997 v Kolíně
Uzávěrka čísla 30. března 1997

INFORMAČNÍ SERVIS

◆ Termíny výprav:

- 5. dubna
- 19. dubna
- 3. května
- 17. května
- 31. května
- 14. června

Termín tábora:

28. června - 19. července

◆ Nouzovský Žurnál v roce 1997 vyjde:

- č.3 - 6. června
- č.4 - 29. června
- č.5 - 3. října
- č.6 - 5. prosince

JARNÍ ÚVAHA O UŽITEČNOSTI SÝKOREK

(z pohádky Hurvínek a drak odposlechl Marian)

- Spejbl: Tenhle drak je docela užitečný drak.
Hurvínek: Jak užitečný?
Spejbl: No třeba jako sýkorka.
Hurvínek: Ten ptáček?
Spejbl: No jistě. Ten co sbírá tolik škodlivého hmyzu, kolik sama váží.
Hurvínek: A kolik sama váží?
Spejbl: To já nevím chlapče. Asi takových 10 deka.
Hurvínek: Čili spotřebuje 10 deka škodlivého hmyzu, že áno?
Spejbl: No, pochopitelně.
Hurvínek: Takže, když spolyká 10 deka, tak už neváží 10 deka, ale 20 deka?
Spejbl: Jak to?
Hurvínek: Protože 10 deka vážila před tím, ne?
Spejbl: No to ano, samozřejmě. No to máš pravdu. Samosebou.
Hurvínek: A dvacetideková sýkorka taky sesbírá tolik, co sama váží?
Spejbl: No ovšem.
Hurvínek: Takže pak váží 40 deka?
Spejbl: No jo, 20 a 20 je 40. Ano ano, 40 deka.
Hurvínek: To už je pomalu jako koroptev, že áno tati?
Spejbl: No samozřejmě, nebo jako malý bažant.
Hurvínek: A sesbírá 40 deka hmyzu, takže když přiletí taková užitečná sýkorka na dvůr o vánocích, tak se pod ní prolomí klepadlo na koberce.
Spejbl: Ha, ha, no prosím tě, co to plácáš?
Hurvínek: Já si to chtěl jen objasnit, tati.
Spejbl: Tak už je ti to doufám jasný?
Hurvínek: No akorát, když taková sýkorka prolomí klepadlo, tak už vlastně není užitečná, že ne tati?

VÝPRAVA KE KONÍM

Na 8. března připravoval výpravu Kuba. Zorganizoval návštěvu státního hřebčína v Kladruzech nad Labem. Sklátila ho však choroba, takže se nakonec výpravy nezúčastnil. Původně se mělo jet vlakem do Týnce nad Labem, do Kladruhu jít pěšky přes Hlavečnický a nakonec na vlak do Řečan nad Labem. Už na první pohled někteří konstatovali, že časový plán výpravy bude značně napjatý. Výprava byla nazvána Poslední zimní výprava, ale vzhledem k letošnímu vývoji počasí bylo všem už dopředu jasné, že to bude spíše první téměř jarní výprava. Meteorologové se vytáhli a předpovídali jasno a odpolední teploty až 15°C. Oproti loňskému roku, kdy zima skončila až v polovině dubna, to byla příjemná změna. A navíc jim předpověď opravdu vyšla.

V pátek ještě Kuba s Šárkou telefonicky upřesňovali exkurzi v hřebčíně a dozvěděli se, že s Průzkumníky je počítáno v 10:30. To ovšem měnilo situaci. Bylo tedy rozhodnuto jet do Řečan, odtud jít pěšky do Kladruhu a pak se uvidí.

V sobotu ráno je hezky, ale zima. V noci mrzlo, dokazuje to jinovatka všude tam, kde je ještě stín. Slon se oblékl jarně a nadává si, že tuto situaci značně podcenil. Naopak Šárka je oblečená zcela zimně a zatím se tváří spokojeně.

Vlak vyjíždí v 8:25. Šárka a Slon vystupují v Týnci, protože o změně trasy výpravy nevědí Honza a Ivoš z Chvaletic, které do Týnce přivezli rodiče autem. Zatímco oddíl jede vlakem dál do Řečan, Šárka a Slon po objasnění situace přistupují do auta k Honzovi a Ivošovi a jedou do Řečan také. Tam se pak všichni sešli a vyrazili do Kladruhu.

Už z dálky byli vidět bílí koně v ohradách, ale vypadali poněkud podivně, protože se ani nehnuli z místa. To už si všichni začínali myslet, že je to reklama z papíru nebo jiného neživého materiálu. To pětice koníků v ohradě před objektem hřebčína naopak předváděla pohybu až dost.

Bylo půl desáté a Průzkumníci se přesunuli k domnělým papírovým

atrapám, ze kterých se vyklubalo poklidně se pasoucí stádo pravých kladrubských koní.

„Oni si čistí pleť na tom sluníčku, opalujou se do bíla,“ usoudila Káťa.

Něco na tom bude. Hříbata kladrubských běloušů jsou totiž úplně černá a bílou barvu získají až časem, a to ne vždycky.

Někteří Průzkumníci zkoušejí krmit koně cukrem, ale ten jim moc nejede.

„To je potvora, on to plive,“ rozčiluje se Lucie na jednoho bělouše, který cukr poválel jazykem a pak vyplivl.

„Má rád jabko!“ zjišťuje Šárka a dochází ke změně jídelníčku.

Koně žerou ledacos. Například Kátě bundu nebo Átě prst. Naštěstí to spravila náplast. Zatím Zbyněk v podřepu zkoumá dráty, které jsou natažené kolem ohrady, když tu mu jeden kůň zvědavě oblízl hlavu.

„Cizímu koni na zuby nekoukej,“ radí Tomáš Martině, která sleduje v dřepu přežvykujícího koně.

„Br, to je pohled.“

Tomáš zatím láká dalšího koně:

„Koni, pojd' sem, puť a puť a puť a!“

Této zábavy se Slon zúčastňuje z povzdálí jen jako pozorovatel.

„Já si ho radši nepohladím, ten nejde zresetovat.“

Nakonec ho ostatní přemluvili, aby to také zkusil.

„Koni, pojd' sem,“ oslovil Slon nejbližšího.

„To je kobylka,“ opravila ho Lucie.

„Jo?“ řekl nevěřicně Holcmoš a šel to ihned zkontrolovat.

„To není nic pro mě,“ ukončuje svoje sblížování s koňmi Slon, „nejde to vyndat ze zásuvky.“

V půl jedenácté se Průzkumníci odebrali na prohlídku hřebčína. Prošli si stáje, které byly obsazeny jen částečně, protože většina koní byla venku na pastvě. Byl mezi nimi i legendární Festival, vítěz Velké Pardubické. Některé koně však přece jen byli doma a kopáním do dveří se dožadovali pozornosti. Jak se ukázalo, spravila to mrkev.

V jedné stáji bylo dvoudenní hříbě. Některé se divili, že už běhá. Je to však normální, protože hříbě se postaví na nohy už hodinu po naro-

zení.

„Takové bych chtěla mít,“ může Lucie na hřiběti oči nechat.

„To bys nevydržela,“ rýpla si do ní Dáša.

„Vždyť už je skoro tak velký jako já,“ diví se Slon, jak se může narodit velké hřibě.

Po skončení prohlídky se Průzkumníci ještě vrátili na chvíli ke koním na pastvě. Objevil se zde také malý poník, ale nad ním Lucie ohrnovala nos:

„Ten je ošklivej, to je jako když je člověk lilipután.“

Pak se vydali po silnici do Týnce. Po čtyřech kilometrech došli do Selmic a co nevidí, opět koně. Zde je hřebčín, kde jsou jedno až tříletí koně.

„Jé, zase koně?“ ozvali se někteří Průzkumníci.

Po několika hrách pokračovali dál v cestě. Další hry si zahráli ještě nedaleko Labských Chrčic u říčky Sváravy. Odtud se pak vydali do Týnce. Nejmladší členové se však sbírali poněkud déle, a tak se stalo, že jim ostatní postupně zmizeli z očí. Nic by se nestalo, kdyby modrá značka, po které se šlo, neodbočila ze silnice. Zatímco čelo výpravy šlo po modré, konec šel rovně po silnici. Až u Týnce si ti vpředu uvědomili, že by mohli počkat na opozdilce. Ti se však ne a ne dostavit. Jaruška se běžela po nich podívat a když je nenašla, bylo jasné, že šli jinudy. Jenže čas utíkal, a tak se stalo, že zatímco opozdilci odjeli vlakem, tato skupina mu mohla jen zamávat z mostu. Jako na potvoru jel na minutu přesně.

Další vlak jel za hodinu. Z Kolína přijel pro Petru pan Dobřanský autem a vzal ještě několik dalších. Ostatní si počkali na vlak, který je dopravil domů.

LESNÍ SRÁŽKA

Zatímco Kubova poslední zimní výprava do Kladrub byla téměř jarní, Buggyho první jarní výprava do okolí Zbraslavic byla téměř zimní. 5 cm čerstvého sněhu a chladné, i když slunečné počasí přivítalo Průzkumníky na výpravě 22. března.

Výprava probíhala celkem klidně. Nad Hodkovem procházeli Průzkumníci okolo malé obory s varovným nápisem, že Pepík, Pipina a jejich děti si nepřejí být rušeni a provokováni, neboť Pepík má ostré zbraně. Vzápětí se z nízkého porostu vynořili dva pěkně rostlí divočáci. Jestli to byli Pepík a Pipina nebo jejich odrostlé děti, na tom se Průzkumníci neshodli. Zatímco všichni v těsné blízkosti plotu pozorovali divočáky, Slon to všechno sledoval zpozzdálí opřen o strom a opakoval svoji teorii známou již z minulé výpravy, že zvířátka jsou sice hezká, ale nemají reset a nejdou vyndat ze zásuvky. Oba divočáci se sice mohli pyšnit pěknými zásuvkami na svých rypácích, ale jejich čilost byla těžko ovladatelná.

Po obědě u potoka Skalice nedaleko Zbraslavic pokračovali Průzkumníci lesem dále do Kateřinek, když tu došlo k naprosto nečekané události. Na cestu z obou stran krytou roštím náhle vyběhla malá srnka, srazila se s Lenkou, povalila ji na zem a prchla do lesa. Těžko říct, kdo byl více vyděšený, jestli Lenka nebo ta srnka. Srnka naštěstí nebyla moc velká, doufejme, že si z tohoto setkání odnesla nanejvýš bouli. Lence se kromě počátečního šoku také nic nestalo. Nicméně Slonovy teorie získaly na váze. Lesní zvěř je zkrátka nevypočitatelná.

Zbytek výpravy už proběhl bez problémů, ani vlak tentokrát neujel.

ZÁPISKY CESTOVATELE (1)

(vypráví Marian)

Po jedné krátké domluvě s Kosou, ke které došlo asi před rokem, nastalo dlouhé ladění programů tak, abych se mohl podívat do Anglie nejlépe, jak jen to jde, a to v kabině kamiónu, a užít si pořádného truckerského života drsnejch chlapů. Vše klaplo. Dovolená zařízená, pojištění uzavřeno, jídlo nakoupeno, nálada dobrá, tak co mi brání? No, vlastně nic. Ale přece jenom něco mohlo. Tím něco bylo pojištění na cesty.

Neděle 27. října 1996

Jednou jsem potkal kamarádku Jarušku a že bych jako chtěl někdy v budoucnu pojistit. To že není problém, tak abych se ozval. Tak jsem se ozval. V neděli, 24 hodin před odjezdem, jsem se chtěl nechat pojistit. Navštívil jsem tedy kamarádku Jarušku a ta málem zemdlela, neboť neměla doma žádnou smlouvu, ale rychle vyzjistila, že její kamarádka a kolegyně sice nemá smlouvu, ale má průkaz pojištěnce. Smlouvu má prý určitě další kamarád a šéf celé pobočky Olda. Vyjeli jsme za Oldou. Olda sešel dolů ke dveřím a my jsme mu to celé stručně přehráli a že ať dá smlouvu nebo klíče od pobočky, tam že je smlouva určitě. Upozornil jsem Oldu, ať dá pozor, aby se mu nezabouchly dveře a on na to, že už je to stejně jedno, protože nahoře od bytu už se zabouchly a že tedy prosí dovézt ke tchýni. Tam je smlouva v kufříku a klíče od bytu také. Jelo se ke tchýni.

Klíče tam byly, ale smlouva ne a ani klíče od práce ne. Zbývalo jediné. Zajet za kamarádkou alespoň pro průkaz pojištěnce, ten vyplnit a poznamenat si číslo a smlouvu dodatečně vystavit až v úterý, kdy bude vše, jak má být a bude pracovní den (v pondělí je státní svátek). Byl jsem pro, a tak jsem se stal pojištěncem. Díky operativnosti všech zúčastněných se vše povedlo a já mohl jet v klidu na cesty. Vřele doporučuji tuto pojišťovnu a její zástupce. Že nevíte, jaká je to pojišťovna? Tak vězte, že to je GENERALLI.

Pondělí 28. října 1996

Odjezd v 10.45 p. m. (to je anglické označení druhé poloviny dne - v tomto případě tedy bylo 22.45) z Kolína do Rohozce. Očekával jsem starého dobrého favorita Kosy, ale venku čekala pěkná mazda. Sedám si dozadu vedle Kosy. Vpředu na sedadle spolujezdce sedí mladé rozchechtané blondřaté Štěstíčko (později mi Kosa sdělil, že to Štěstí mělo vlasy barvy kaštanu - asi to bude chtít brýle). Jako řidič posloužil celkem dobře Jarda. Trochu mi to připomíná Svěrákův film Jízda.

V Rohozci zajíždíme do areálu firmy, ale avizovaní dobrmani se nekonali. Ve tmě vidím známou siluetu trucku značky MAN. Beru za kliku a nastupuju. Interiér se od mé poslední cesty změnil. Ubylo prostřední velké šuple na cokoliv mezi sedadly a přibyl kávovar, mocný to pomocník kuchařičího truckera.

Kosa nastartoval. Foukáme vzduch, kontrola papírů, ukládám potraviny do kastlíků, a tak nějak se zabydluju. Je 11.45 p. m. a my opouštíme dvůr. Jarda a Štěstí přejí šťastnou cestu, nasedají do mazdy a nechávají nás svému osudu. Jakmile se Kosa ocitá na silnici, otvírá oči a probouzí se.

Cesta s velkým C začala a vede nás do Kolína, Jičína, Turnova a Jablonce nad Nisou. Je něco málo před druhou hodinou ranní a my hledáme městskou část Kokonín a tam sklady Preciosy. To je firma vyrábějící lustry a ty budeme nakládat. Asi se panu premiérovi nebo královně nějaký zřítíl a potřebují nový. Po usilovném hledání a jedním ptaním hledané nalézáme, parkujeme a uléháme ke spánku v dobré víře, že nás ráno vzbudí pracovníci skladu, protože jsme zatarasili kamiómem vjezd. Bez vjezdu není obchodu.

Úterý 29. října 1996

Je šest hodin a ono to funguje. Vzbudili nás. Ale hned nás páni skladníci vyvádějí z omylu, že se bude nakládat. Je nutno vypít ranní kávu a počkat na vedoucího, který zřejmě ještě spinká doma u maminy. Ověřuje se další vojenské moudro - Čeká se, aby se spěchalo a spěchá se, aby se čekalo. Svatá pravda.

7.10 - Začalo se nakládat.

8.00 - Stále čekáme na vedoucího.

9.10 - Jsme naloženi a odjíždíme. Míříme do Liberce na nákladové nádraží, kde sídlí spediční firma Scansped, a odtud povezeme tzv. sběrnou zásilku do Anglie.

Nacházíme bez problémů. Kosa tu už byl několikrát. A zase čekáme. Jsme třetí ve frontě na nakládání. Kosův odhad založený na iniciativě personálu na rampě je 2 až 3 hodiny. Odchází bojovat o pořadí nakládky.

10.10 - Kosa přichází a začíná manévrovat zadkem k rampě. Zadkem návěsu samozřejmě. Po mnoha točcích volantem a stálém popojíždění tam a zpátky je konečně rampa a auto vůči sobě tak, jak to má být. Přesto mi je záhadou, jak se může tak velké auto dostat do tak malého prostoru.

Po přistavení auta se strhla na rampě bitka dvou tam pracujících chlapů. Jeden v overalu s firmou, tím myslím ten důležitější, chtěl nakládat nás a ten druhý, v montérkách od šmíru a bombrovi, zřejmě slíbil naložit někoho jiného, a tak to začalo. Řezali do sebe jako koně. I krev se objevila a mohu vám říct, že rvačky asi 2 metry od nás ve zcela reálném prostředí, tím myslím žádný akční film nebo přátelské kočkování, to je zážitek, který zanechá pocit bezmocnosti, trapnosti a strachu. Dost úvah. Když se chlapci unavili, přestali. Důležité je, že vyhrál ten, co chtěl nakládat nás.

11.15 - Je naloženo a čekáme na papíry. Vezeme látky a několik menších balíčků. Kosa přišel s papíry a se zprávou, že nás čeká navíc vykládání v Nottinghamu. To znamená další zdržení a pro Kosu ohrožení doprovázení syna na hokejový zápas. Teď už ví, že se do neděle nevrátíme.

Odjíždíme z Liberce směr Cvikov, Svor, Děčín, Teplice, Dubí (uvidím, co je na něm pravdy) a Cínovec. Cestou zastavujeme v Rynolticích, malé vesničce před Cvikovem, a přepadáme místní krámk a děláme nákup na týden. Prodavačky se předhánějí v nabízení, co by se nám mohlo hodit, když se dovídají ode mne, kam jedeme. Celý nákup jsme přenesli v poskytnuté krabici a vyplňujeme každou skulinku v kastlících na boku. Platili jsme 672,50 Kč a nevím, zda nám to bude stačit. Jedeme dál.

Vidíme Lemberk a vzpomenu na světici Anežku. U Svoru mjíme horu Klíč a najednou vyskakují vzpomínky z dob, kdy jsme jezdili do Svoru s partou z Průzkumníku na chalupu a podnikali výpravy do okolí. Hned po Štědrém dnu se 25. prosince vyjíždělo. Každý věděl, co má zabalit do báglu za jídlo, neb to bylo všechno naplánováno. Jezdili vedoucí a instruktoři a moc jsme si to užili. Přestřelky startákama v temné chalupě, pinčes v jídelně, sáňkování na Klíči, Milštejn, Ledová jeskyně, přehrada Naděje, atd. Snad velké tahy ke Starostovi na chalupu pod Jedlovou mi ty časy připomněly. Svítí sluníčko a je tu krásně.

15.00 - Dojeli jsme na Cínovec. Cesta sem proběhla bez vzruchu, jen u České Kamenice jsme koupili ještě salám a chleba. Vlastně nebylo to tak jednoduché, protože v Teplicích jsme zakufrovali, zastavili dopravu na velmi rušné křižovatce asi na deset minut, couvali, málem strhli železniční viadukt. Pro mne zážitek, pro Kosu rutina. Ale Dubí mne zklamalo. Možná to bylo tím, že jsme projížděli moc brzo. Bylo vidět asi pět dam nevábného zevnějšku, o které bych si ani kolo neopřel.

Jsmo tedy na Cínovci, ale je to tu jak na Větrné hůrce. Šel jsem se vyčurat jak jinak než na kola našeho návěsu. Vrátil jsem se do kabiny a Kosa mi říkal, že jsem byl tedy natlakován, protože jsem pokropil kola po větru od nás stojícího auta. Dobrých osm metrů. Když otevřel, zjistil, že to nebyl tlak, ale vítr, co ze mne udělalo šampióna. Kosa šel vyřídít papíry. Začal jsem připravovat nějaké jídlo a poslouchám Radiožurnál Českého rozhlasu. A co neslyším ve zprávách v 15.30? Hurikán Lili dorazil do Evropy a způsobuje škody na pobřeží Francie a v Belgii. No a to je tam, co jedeme. Co nás čeká?

16.30 - Jsme po jídle, v žaludku jak v pokojíčku, a hnuli jsme se do celního prostoru.

17.35 - Vše hotovo, venku je již tma a my vyrážíme do Evropské unie, směr Drážďany. Zde začíná dálnice, která nás provede Evropou.

Pokračování příště

SLAVNÉ VÝROKY

Cipísek: Napište si S nahoru doprostřed.

Jaruška: Vlevo nebo vpravo?

Křečci diskutují o tom, kde jsou lepší taneční.

Holcmoš: A to mi přijde pozvánka?

Šéd'a: Ne, povolávací rozkaz.

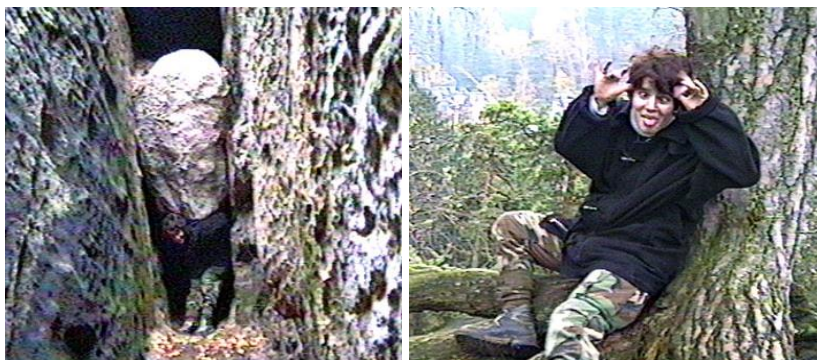
Tom: Já jsem dneska při penězích. Ještěre, neseš mi peníze?

Šárka: Já čtu čitelně jen tiskacím písmem.

Kát'a: Já jsem tam chtěla zhubnout a přibrala jsem 2 kila.

Dáša: To byla svalová hmota.

Kát'a: Žádná svalová hmota, ale knedlo-vepřo-zelo!

Že je Šárka veselá kopa, to víme všichni, ale že má takovou sílu, to jsme donedávna netušili (obrázky z Prachovských skal).

Krocení divokého koně, i když dřevěného, je zábava především pro přihlížející. O tom se přesvědčili mimo jiné Katka, Klavíd'o, Petr a Slon.